

Mario Ian Bridger: Dalpárbaj

*P.sz. 3712-ben
Arel első havában
Predoc egy kicsiny
Kikötővárosában.*

Odakint már sötétedett. A vörös hold lustán kapaszkodott mind magasabbra az égbolton. A tenger zúgása és a sirályok rikoltása elvegyült a kikötő zajaival. A Szürke delfinhez címzett fogadó egyike volt a leglátogatottabbaknak a városban. Főként utazók és a hajósok látogatták szívesen. Tulajdonosa, az öreg Vilmyrus maga is kiszolgált tengerész volt.

Mint mindig ma is sötétedés után lett nagyobb a forgalom. Aki csak tehette és éppen nem volt jobb dolga, hát betért a Szürkedelfinbe. Bár nem volt éppen a legolcsóbb fogadó, de a remek ételek és italok, valamint a kiszolgálás igényessége mégis sűrűn látogatottá tette.

A fogadó emeletén lévő szobák egyikéből egy megnyerő külsejű fiatal férfi lépett elő. Sötét nadrágot és mélybőr inget viselt. Nyakában vékony láncon ezüsből vert medalion függött. Kezében egy díszesen megmunkált lantot tartott. Hosszú fekete haját farkocsba fogva viselte. Homlokán vékony fehér heg látszott, ám ez cseppet sem csúfította el csinos arcát.

Szürke szemei vidáman csillogtak, ahogy a lépcsőn megindult lefelé. Az oldalán függő szablya bőrtokja minden lépésnél tompa koppanással ütközött a lépcsőkörlát deszkáinak. Mikor leért óvatosan a pultra helyezte lantját, majd maga is a pult mellé telepedett. Kurta biccentéssel üdvözölte a mosolyogva felé induló fogadóst.

- Jó estét Vilmyrus!

- Neked is Morell! - viszonzta a köszöntést a fehér szakállú fogadós. - Remélem, ma este is szórakoztatod valamivel a vendégeim! Mostanság leginkább miattad jönnek ide.

- Miért is ne. - mosolyodott el az ifjú bárd. - Ám előtte enged meg, hogy valamivel leöblítsem kiszáradt torkomat! Egy félbetört ezüstöt tett a fogadós elé, ám az visszatolta elé.

- Hagyd csak! Amióta itt vagy jóval többen látogatnak ide. A vendégem vagy.

Néhány pillanat múlva már a bárd előtt állt egy egyszerű fakupa, benne pedig a mézédés predoci bor. - Köszönöm!

Morell lassan engedte le torkán az édes nedűt, s közben végighordozta tekintetét az ácsolt faasztaloknál ülő vendégeken. Többen is biccentettek felé. Jó néhányuk arca ismerős volt neki. Már két hete kereste a megfelelő hajót, amellyel tovább indulhat, s azóta minden estét itt töltött. Az itt élők hamar megkedvelték a bárdot. Ide érkezése óta egyre többen látogattak el a Szürkedelfinbe csak azért, hogy hallják meséit és dalait.

A kupa halkan koppant, ahogy a lerakta maga mellé. Ölébe vette lantját és megpendítette a húrokat. Megvárta, amíg minden tekintet felé fordult, majd belekezdett. A lant húrjainak hangja kellemes összhangot alkotott a bárd nem túl mély hangjával, ahogy lassan körbehullámozott a fogadóban.

*Mint a Sheral csúcsán a jég,
Minek nem árt se nap, se szél,
Csöndes szívem, többé nem ég;
Nem bántja újabb szenvedély.*

*Körültem csillagmiriád
Versenyt kacérkodik, ragyog.
Fejemre szórja sugarát;
Azért még föl nem olvadok.*

*De néha csöndes éjszakán
Elálmodozva, egyedül -
Múlt ifjúság tündér taván
Hattyúi képed fölmerül.*

*És ekkor még szívem kigyúl,
Mint hosszú téli éjjelen
Sheral örök hava, ha túl
A fölkelő nap megjelen...*

Még szinte el sem haltak a zene utolsó foszlányai, amikor az emeleten körbefutó korlát mellől valaki durván összecsapta párszor a tenyerét.

-Nem rossz! - mondta a korlátnak támaszkodó férfi. - Ám ha ez minden tudásod azt hiszem mestered hiába fáradozott tanításoddal.

Morell szemében gyilkos láng lobbant eme nyilvánvaló sértés hallatán. Önuralmát azonban nem veszítette el. Jéghideg tekintettel mérte végig a férfit, aki közben megindult lefelé a lépcsőn. Arányos testalkatú fiatal férfi volt rövidre nyírt elegáns frizurával és enyhén kreol bőrrel. Fehér inget és fekete nadrágot viselt. Oldalán cirádás markolatú törkard lógott. Ám ami leginkább felkeltette Morell figyelmét az a férfi vállán átvetett bőrszíjon függő csontszínű lant volt.

Felismerte a férfit. Ő is azok közé az utazók közé tartozott, akik a délutáni hajóval érkeztek.

Morell hideg, kimért hangon felelt a sértésre.

-Mesteremnek nincs oka szégyenkezni miattam. A te neveltetésed azonban nyilvánvalóan hagy némi kivetnivalót magában, hogy ismeretlenül és ily modortalanul zavarod meg előadásomat. Kit tisztelhetek benned idegen?

-Mit számít a név? Nem egyéb álarcnál, amit ha megunt viselője eldob, s újat választ helyette. Ami fontos az a tudás és a művészet, ami az egyszerű emberek fölé emeli a magunkfajtat.

Az idegen helyet foglalt Morell mellett és ölébe vette lantját.

-Az egyszerű emberek nélkül mit ér a magunkfajta? Ha nincs aki értékelje a tudást és a művészetet, akkor mi szükség van a magunkfajtára? - vágott vissza Morell.

-Látom, jól bánsz a szavakkal. - az idegen arcán gúnyos mosoly jelent meg. - Talán mégsem vagy olyan reménytelen eset, mint először gondoltam.

-Ha kíváncod bizonyosságot tehetek róla, hogy nem csak a szavakkal bánok jól! - Morell az idegen ölében tartott lantra pillantott. - Ha a lantoddal is csak úgy bánsz, mint ahogyan gúnyolódni tudsz nincs mitől tartanom.

A fogadóban időközben mintha megállt volna az élet. A vendégek és a felszolgálók mind némán várták a szópárbaj eredményét.

-Lássuk hát, valóban vagy-e olyan jó, mint állítod!

Az idegen kezébe vette lantját, és egymás után megpendítette a húrjait. Az ő lantjának másabb hangja volt, ám ennek hangja is kellemes, hűs hullámokban ömlött végig a fogadóban.

-Ismered-e az egykor élt neves shadoni bárd Firillo Ardano A sötét erdőben című művét?

Morell ajkai mosolyra húzódtak, miközben válaszolt.

-Mondhatná-e bárki is dalnoknak magát, ha nem ismerné?

-Helyes beszéd. Lássuk hát melyikünk a jobb dalnok!

A fogadóban ekkor már a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. A vendégek érezték, hogy itt és most valami olyat láthatnak, ami nem minden nap fordul elő ebben a kisvárosban. Az idegen megpendítette a húrokat. A hangok lágyan remegtek körbe a fogadóban. Egy pillanat múlva Morell is csatlakozott hozzá. Néhány percig csak a lantok hangja hallatszott, majd az idegen elkezdte.

*Az emberélet útjának felén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,
mert az igaz utat nem lelém.*

Mély hangját Morell váltotta fel. Közben a fogadóban teljes lett a félhomály. Hiába égett a falakon tucatnyi gyertya, fényük lassan elhalványult.

*Ó szörnyű elbeszélni mi van ottan,
s milyen e sűrű, kusza vad vadon:
már rágondolva reszketek legottan.*

Ismét az idegen következett. A már-már teljes sötétségbe boruló fogadóban csupán a két bárd alakját övezte sejtelmes fényaura.

*A halál sem sokkal rosszabb, tudom.
De hogy megértsd a Jót, mit ott találtam,
hallanod kell, mit láttam az úton.*

Morell hangjával mintha újabb hangszerek is becsatlakoztak volna a zenébe. A fogadóban lévők némelyike tátott szájjal bámulta az előadást.

*Akkortájt olyan álmodozva jártam:
nem is tudom, hogyan kerültem arra,
csak a jó útról valahogy leszálltam.*

A közönség néma áhítattal figyelte miként adják elő felváltva a művet.

*De mikor rábukkantam egy hegyaljra
hol véget ért a völgy, mély, mint a pince
melyben felébredt lelkem aggodalma,*

*a hegyre néztem s láttam, hogy gerince
már a csillag fényébe öltözött,
mely másnak drága vezetője, kincse.*

*Így bátorságom kissé visszajött,
mely távol volt szívemből teljes éjjel,
melyet töltöttem annyi kín között.*

*És mint ki tengerről jött, sok veszéllyel
amint kiért lihegve, visszafordul,
még egyszer a vad vízen nézni széllyel:*

*úgy lelkem, még remegve borzalomtul
végignézett a kiállt úton újra,
melyen még élve senkisémet jutott túl.*

A csodálkozó közönségnek fel sem tűnt, hogy az utolsó versszakokat már csak Morell hangja és lantja kísérte. Aztán a gyertyák fénye lassan visszaszorította a félhomályt, s a sejtelmesen fénylő aura is semmivé foszlott. Legvégül aztán a zene is abba maradt.

Morell mosolyogva hajolt meg a lenyűgözött közönség előtt. Mintha csak mély álomból ébredtek volna elismerő taps zúgott fel a fogadó vendégei között.

A rövid hajú idegen bárd üveges tekintettel, mozdulatlanul meredt maga elé.

-Mi történt vele? - kérdezték többen is.

-Alul maradt. - válaszolta hidegen Morell. - Mivel azonban megsértett büntetése nem maradhatott el.

-De hát mégis mi történt vele? - kíváncsiskodott az öreg fogadós.

-Jó néhány órára kényszerű tehetetlenségbe taszította dalom, de semmi baja. Néhány óra múlva magához tér. Emlékezni fog arra, hogy ezúttal alul maradt, s örülni fog annak, hogy büntetése csupán néhány óra mozdulatlanság. Lesz ideje elmélkedni azon, vajon megérte-e kockára tenni az életét csupán azért, mert alábecsült engem.

-Az életét? - nézett az idegen merev arcára a fogadós. - Hiszen azt mondtad semmi baja.

- Így van. - mosolyodott el Morell. - Ám akár a halálba is dalolhattam volna, ha úgy akarom. Most azonban, ha megengeditek én visszavonulnék!

Azzal legurította maradék borát, majd lantjával a kezében szobája felé indult. A lépcső tetejéről még egy megvető pillantást vetett az idegenre, majd eltűnt a szobájában.

Azt beszélük az idegen még akkor is mozdulatlanul ült, amikor már mindenki nyugovóra tért. Másnap üresen találták szobáját. Többé soha nem látták az idegent.

Morell még egy hétig maradt a városban, aztán útra kelt. Egy napon hajóra szállt és a Gályák-tengerének túlsó partja felé indult. Úgy beszéltek Erionba ment, hogy találkozzon valakivel. Többé őt sem látták ezeken a partokon. Nevét azonban még sok-sok év múlva is csodálattal ejtették ki azok, akik tanúi voltak a dalpárbajnak, amit a névtelen idegennel vívott.

(A szerző megjegyzése: Morell éneke Vajda János: Hús év múlva című műve. A shadoni bárd műve melyet a dalpárbaj során adtak elő nem más, mint egy részlet Dante Alighieri: Isteni színjáték című művéből. Remélem, hogy mindketten megbocsátják nekem, hogy műüket Ynev világra alakítottam és ezzel próbáltam emelni írásom értékét.)

